

KONCERT

af

Edvard Grieg

Mandag den 22de August 1870.

-
1. Nordraak, Scene af „Sigurd Slembe“ for Baryton Solo, Herrekor og Piano-forte.
  2. Beethoven, Sonate (op. 69, A-Dur) for Piano-forte og Violoncel.
    - a) Allegro,
    - b) Scherzo,
    - c) Adagio cantabile &
    - d) Allegro vivace.
  3. Kjerulf, Romancer (Fru **Nina Grieg**.)
    - a) Ved Søen.
    - b) O vidste du bare.
  4. a) Nordraak, Purpose (af Maria Stuarti Skotland.)
 b) Grieg, Humoreske (a-mol, ny) for Piano Solo.
  5. Schubert, Müllerlieder. (Fru **Grieg**.)
    - a) Trockne Blumen.
    - b) Mein.
  6. Grieg, Sjømands-Sang (ny) for Herrekor.
  7. Grieg, Romancer. (Fru **Grieg**.)
    - a) Odaliskens Sang.
    - b) Vandring i Skoven.

Kaares Sang af „Sigurd Slembe.“

(Bjørnson.)

Kaare.

Hvad vælter de Bølger i stille Vejr?

Hvad stiger saa stort i Vest?

Hvad tænder Stjerner i Dagens Lejr

som Fakler til Dødning-Fest?

Alle.

Gud hjælpe dig, vor Jarl,

Gud hjælpe dig, vor Jarl,

det er Helga, som kommer til Orknøj.

Kaare.

Hvad er det for Drage som puster frem,

saa Bølgen gaar rød af Blod?

Sjøfuglene skriger, de flygter hjem,

de flokker sig om min Fod.

Alle.

Gud hjælpe dig etc.

Kaare.

Hvad stiger af Stavnen for sølsom Mø

i Straaler og mild Musik?

Hvad er det som gjør, at Blomsterne dø,

hvad taarer saa Eders Blik?

Alle.

Gud hjælp dig, etc.

Ved Sjøen.

(Bjørnson.)

Hun gik langs med Stranden saa ung omkring,

hun tænkte paa ingen Verdens Ting.

Da kom der en Maler og satte sig ned

ved Sjøens Bred,

i Skyggens Fred,

han maledede Stranden og hende med.

Men sagtere gik hun om ham i Ring,

hun tænkte paa en, en eneste Ting.

Det var paa hans Billede, hvor hun saa

sig selv at staa,

sig selv at staa!

nedspejlet i Sjøen med Himlens Blaa.

Hun dreves, hun droges saa vidt omkring,
 hun tænkte paa alle Verdens Ting —
 langt, langt over Sjøen og dog saa nær
     mod Stranden her,
     mod Manden der,
 o nej, hvad der kom for et Solskinsvejr.

O, vidste du bare.

(Bjørnson.)

Jeg tør ikke tale til dig,
 du tør ikke se ned paa mig,
 men altid så sidder du der,
 og altid spadserer jeg her.
 I mellem kan Tankerne listende fare,
 men Ingen tør spørge og Ingen tør svare:
     O, vidste du bare!

Dengang du bestandig mig fandt,
 da var du lidt kostbar iblandt,
 men nu, når jeg sjeldnere går,
 nu ser jeg, du ventende står!
 To Øjne, to Øjne kan flette en Snare,
 men den, som vil vidre, får ta sig ivare!
     O, vidste du bare!

Ja, dersom du anede Sligt,
 jeg gik her og skrev dig et Digt,
 at netop det bølgende fløi
 didop, du står yndig og høi.
 Men ser du, den Kundskab, den bør vi nok spare,
 jeg længer vil fare, dig Himlen bevare!
     O, vidste du bare!

Trockne Blumen.

(Wilhelm Müller).

Ihr Blümlein alle, die sie mir gab,
 euch soll man legen mit mir in's Grab.

Wie seht ihr alle mich an so weh,
 als ob ihr wüsstet, wie mir gescheh?

Ihr Blümlein alle wie welk, wie blass?
 Ihr Blümlein alle wovon so nass?

Ach, Thränen machen nicht maiengrün,
machen todte Liebe nicht wieder blühn.

Und Lenz wird kommen, und Winter wird geh'n,
und Blümlein werden im Grase steh'n.

Und Blümlein liegen in meinem Grab,
die Blümlein alle, die sie mir gab.

Und wenn sie wandelt am Hügel vorbei,
und denkt im Herzen, der meint es treu!
dann Blümlein alle heraus, heraus,
der Mai ist gekommen, der Winter ist aus!

Mein.

(Wilhelm Müller).

Bächlein, lass dein Rauschen sein,
Räder stellt eu'r Brausen ein,
all ihr muntern Waldvögelein,
gross und klein,
endet eure Melodein.

Durch den Hain
aus und ein
schalle heut ein Reim allein:
die geliebte Müllerinn ist mein,
ja, sie ist mein!

Frühling, sind das alle deine Blümelein?
Sonne, hast du keinen hellern Schein?
Ach, so muss ich ganz allein
mit dem seligen Worte: „mein“
unverstanden in der weiten Schöpfung sein.

Norsk Sjømandssang.

(Bjørnson).

Den norske Sjømand er
et gjennembarket Folkefærd;
hvor Fartøi flyde kan
der er han første Mand.
Paa Tøgt og hjemme her
ved Sund og Skjær og Fiskevær
han har sin Gud i Sind
og sætter Livet ind.

Sankt Olafskorsets Ros
 ret hævde for en vestlandsk Lods,
 som redded hundred Mænd
 og hundred om igjen.
 Og mangen liden Gut,
 som red paa Hvælvet hjem tilslut
 naar Far var sat ombord,
 han burde havt et Ord.

Dog Norges høie Kyst
 er Landets eget Moderbryst
 med Næring og med Graad
 ved Sønners raske Daad.
 I det er alting gjemt,
 og der er ei den mindste glemt
 fra Hafursfjordens Dag,
 til ham paa sidste Vrag.

Det følte hver, som kom
 fra Rejs igjen og saa sig om,
 det følte hver, som gik,
 i sidste Afskedsblik.
 De følte hvor de for,
 at Landets Lykke var ombord:
 Vor Ære og vor Magt
 har hvide Sejl os bragt.

Odaliskens Sang.

(Carl Bruun.)

Nu synker Solen i Asiens Dale,
 Bjergene gløde,
 nær Bosphorus blomstrer i Sultanens Sale
 Roserne røde.
 I Øjet tindrer den faldende Dug,
 sødt Barmen hæves ved Hjertets Suk
 for Soliman.

Nu kysser Solen de fjernere Tinder,
 Bølgerne funkke;
 her trædes Dandsen af dejlige Kvinder
 med Øjne dunkle.
 Lad Himlen hylle sit Hoved til,
 her blusser Blodet med evig Ild
 for Soliman.

Halvmaanen glimter og Stjernerne tændes
i Allahs Rige;
hun bliver saa hed mens Dandsen endes,
den Lykkelige,
der drikker et Drag af hans Læbes Strøm,
og drømmer en Nat den saligste Drøm
med Soliman.

Vandring i Skoven.

(H. C. Andersen.)

Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv,
kom Maanen skinner stor og klar,
en Stilhed Natten har,
en Deilighed, en Ensomhed,
min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaa vi To,
der hvor Skovmærker gro.

I denne stille, tause Nat
hos dig, min Verdens Skat
jeg er saa glad, saa salig glad,
duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal, lys Maane klar,
jeg her al Rigdom har;
min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
som Nattergalens Sang,
saa dyb som Nattens stille Ro
her hvor Skovmærker gro.
Hvor maleriske Bøge staa,
og vi ved Maan'skin gaa.
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.

J. D. Beyers Bogtrykkeri.